

ikke nok dermed, men hans unge Sønner, der skulde være hans Støtte i Alderdommen, sendes mod Fjenden, bliver maaske skudte eller gøres til Krøblinge. Det vil sige, de kommer fremtidig til at hvile som en ny, tung Byrde paa Familjen. Og en saadan Mand, hvis Nutid og Fremtid saa frygtelig trues, ham skulde man ikke spørge om Forlov, endog to Gange? . . . Men netop saaledes stiller Forholdet sig jo i næsten alle Tilfælde. Det er altid de smaa og de fattige, der kommer til at lide mest under onde Tiders Tryk; derfor er det vel ikke mere end billigt, at man fortrinsvis lader dem være de bestemmende. Dersom der virkelig skal være Tale om Retfærdighed, saa er det hverken dem, der veed mest, eller dem, der ejer mest, eller dem, der nyder mest, som bør have den største Indflydelse paa et Lands Styrelse . . . men derimod dem, der udsættes mest. Saadan ser i alt Fald jeg paa den Sag.“

„Men saa er De jo næsten . . . saa er De vel egentlig Socialist,“ ytrede Fru Hassing; hun sad med Fingren under Hagen og saae tankefuldt op mod Loftet.

„Det skal jeg saamænd ikke saa nøje kunne afgøre,“ svarede Emanuel, der paany i Tanker havde tømt et Glas Vin. „Dersom de Anskuelser, jeg her har udtalt, er socialistiske — nu, saa er jeg Socialist. Jeg skræmmes ikke af den Benævnelse!“

„Hvad siger han? . . . Siger han Socialist?“ stammede Jægermesteren og lagde sig igen ned imod Søstere, hvis Bestilling det i det hele syntes at være at hænge ved hans Øre som en levende Høretragt.

„Men De maa dog virkelig indrømme, Hr. Pastor,“ tog nu Doktoren til orde — „at Folket, saadan i Almindelighed taget, i mange Tilfælde slet ikke veed eller er i Stand til at danne sig nogen Dom om, hvad der er til dets eget Bedste. Dertil fordres dog i mange Tilfælde Forudsætninger — Kundskaber, Erfaringer o. s. v. — som f. Eks. en Arbejdsmand paa Landet ganske mangler. Naturligvis findes der mange udmær-